

FRICA DE DUMNEZEU

01/11/2020

În cererea pe care o adresăm lui Dumnezeu, „*Pentru această Sfântă Casă*” (despre care am auzit în predica anterioară), se mai spun următoarele cuvinte: „*și pentru cei care intră în ea cu credință, evlavie și frică de Dumnezeu, Domnului să ne rugăm*”. Cu alte cuvinte, să ne rugăm pentru cei care intră în sfânta Biserică cu credință, evlavie și frică de Dumnezeu.

Ce vrea să spună Biserica prin „frică”, care este legată de credința și respectul creștinilor care intră în biserică? Putem spune cu siguranță că „frica de Dumnezeu” nu are nicio relație cu teama pe care o simte cineva atunci când o persoană furioasă îl atacă cu o armă (sau orice alt pericol vizibil asociat cu cuvântul „frică”). Este imposibil ca Dumnezeu să fie cauza acestui tip de frică, deoarece El este plin de compasiune, milostiv și plin de iubire.

Pentru a înțelege ce este cu adevărat „frica de Dumnezeu”, să ne uităm la Sfânta Scriptură (atât Vechiul, cât și Noul Testament).

Prima și cea mai importantă poruncă a lui Dumnezeu pe muntele Sinai a fost „*Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău și numai Lui să-i slujești*” (Deuteronom 6:13). Când Moise a vorbit mai târziu poporului Israel, el le-a spus (printre altele): „Ar trebui să simți o teamă (slujire profundă) și dragoste față de Dumnezeu, Atotputernicul, care, așa cum ai văzut cu ochii tăi, a săvârșit fapte mari și minunate. Ar trebui să umblați în toate căile Sale și să-L slujiți cu toată inima și cu tot sufletul. Aveți grijă numai Lui să-I slujiți, de El să vă lipiți” (vezi Deuteronom 10:12, 20-21). Sfântul Apostol Pavel a subliniat, de asemenea, acest lucru: „*să-I aducem lui Dumnezeu închinare plăcută, cu evlavie și cu sfială*” (Evrei 12:28). Profetul Ieremia (32:40) explică faptul că **frica de Domnul este un dar al lui Dumnezeu**, oferind cuvintele Sale: „*Îmi voi pune frica Mea (= o evlavie profundă-dumnezeiască) în inimile lor, ca să nu se îndepărteze de Mine.*”

Această frică este acordată ca dar pentru persoana care se întoarce la Dumnezeu prin credință. Este un tip de iluminare și o reflectare a credinței. Este rezultatul Harului Divin. O persoană care are această frică de Dumnezeu în inima sa stă în venerație în fața măreției lui Dumnezeu și își realizează propria sărăcie spirituală. Acest respect profund și uimire (frica de Dumnezeu) îl motivează pe suflet să dedice întreaga ființă lui Dumnezeu, Creatorul tuturor. Așa cum Sf. Sofronie din Essex ne asigură: „**Frica de Dumnezeu este orbitoare pentru noi în fața lui Dumnezeu care se descoperă pe Sine.** Ne simțim nevrednici de un astfel de Dumnezeu și suntem într-o stare de teamă.”.

Acesta este motivul pentru care există multe referiri în Sf. Liturghie și sfintele slujbe la frica de Dumnezeu:

„*Fă-ne vrednici, Doamne, de a iubi și a simți frică pentru Tine, din adâncul inimii noastre*” (a treia rugăciune a vecerniei).

„*Pune în noi și frica fericitelor Tale porunci*” (Rugăciune înainte de lectura Evangheliei).

„*Dă-le Doamne, celor care se roagă împreună cu noi ... să Te slujească cu teamă și dragoste ...* (A doua rugăciune a credincioșilor).

„*Cu frica de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă*” (Înainte de Sfânta Împărtășanie).

„*...peste tot mă pătrunde cu frica Ta;*” (După Sfânta Împărtășanie).

Iubiții mei frați și surori, Biserica se roagă pentru cei care vin cu credință, evlavie și frică de Dumnezeu. În același timp, ni se amintește cum ar trebui să ne simțim în inimile noastre atunci când intrăm în biserică și ne închinăm lui Dumnezeu. Biserica nu este un loc obișnuit, ci un loc cu totul dedicat lui Dumnezeu. Cinstul Trup și Sângele lui Hristos sunt păstrate pe Sfânta Masă (Altar), și astfel Domnul, Dumnezeu nostru, este întotdeauna prezent. El ne invită și ne primește în sfântul Lui Cămin, în casa Lui. Acest gând trebuie să fie întotdeauna primul în mintea noastră în timp ce suntem în sfânta biserică. Inimile și sufletele noastre ar trebui să fie concentrate asupra lui Hristos. Ar trebui să avem sentimentul de uimire pe care Moise l-a simțit în fața tufișului arzător, când a auzit vocea lui Dumnezeu spunându-i: „*locul pe care stai este pământ sfânt*” (Exodul 3: 5). După aceea, Moise nu a îndrăznit să ridice ochii, „... *căci îi era frică să se uite la Dumnezeu*” (Exodul 3: 6). În timp ce suntem în biserică, comportamentul nostru ar trebui să reflecte complet acest lucru. Nu trebuie să discutăm între noi sau să fim zgomotoși. Trebuie să cinstim sfintele icoane și să exprimăm respectul față de persoanele descrise pe ele. Ar trebui să ne aprindem lumânările cu devotament. Atâta timp cât suntem în interiorul bisericii, încercăm să ne păstrăm mintea și inima la ceea ce se întâmplă în timpul Dumnezeieștii Liturghii sau a oricărei alte Slujbe (nelăsând gândurile noastre să rătăcească). Dacă suntem oaspeții conducătorului suprem al statului în palatul lui, este posibil să ne întoarcem și să începem să discutăm între noi cât timp sunt acolo în fața noastră? Dacă un astfel de lucru este inacceptabil, este cu atât mai mult atunci când are loc în interiorul bisericii lui Dumnezeu.

În imnul Heruvicului, auzim că în cursul Sf. Liturghii „*reprezentăm cu taină Heruvimii*”. Cum stau îngerii în fața tronului lui Dumnezeu? Profetul Isaia (6: 2-3) ne dezvăluie că își acoperă fețele, din evlavie pentru Dumnezeu. Dacă Îngerii acționează în acest fel, atunci cât de mare trebuie să fie smerenia noastră, când stăm în templul lui Dumnezeu!

Domnul să ne dăruiască tuturor frica Sa divină și să ne facă vrednici să ne închinăm Lui mereu, cu o credință arzătoare, cu o evlavie sfântă și cu o iubire caldă, pentru ca închinarea noastră să fie bine primită de El. Amin.